

STEVEN DEMEY

Simpel, strak en hard

Steven Demey begon zijn slagwerkcarrière ooit bij een harmonie-orkest in het Belgische Torhout. Inmiddels drumt hij al vijf jaar bij Spoil Engine. De band bracht bij Roadrunner onlangs de plaat *Antimatter* uit en is daarmee de eerste Belgische band in twintig jaar die tekent bij dit label.

Demey ging op zijn negende naar de muziekschool. Gitaarlessen gaven ze niet, dus koos hij voor slagwerk. 'Xylofoon, pauken; heel ouderwets eigenlijk. Ik was zelf steeds meer met rock en hardrock bezig, aangespoord door mijn vaders platenkast vol Deep Purple en Black Sabbath. Later ontdekte ik Iron Maiden, Judas Priest en deathmetalbands als Morbid Angel en Deicide. Rond mijn vijftiende ben ik begonnen met drummen in een punkband. Dat lag me meer. Kon ik ieder weekend optreden en pinten drinken met de jongens.

Later leerde ik met een dubbel basspedaal spelen bij een heavymetalband. Deze invloeden kon ik later goed gebruiken bij Spoil Engine.'

De band wordt vaak vergeleken met Machine Head en Slipknot, maar hier haalt Demey zijn inspiratie niet vandaan. 'Tommy Lee van Mötley Crüe is een groot voorbeeld. Ik hou van drummers met uitstraling en drummers die hard kunnen slaan. Frost van Satyricon vind ik ook geweldig. Hij is niet alleen heel snel, hij mept ook heel hard zonder technisch gedoe. Ik heb veel respect voor drummers die technisch kunnen drummen, maar vaak voegen ze weinig toe aan een band. Behalve Neil Peart van Rush dan. Dat is iemand die technisch speelt én de band onder-

steunt. Ik ben zelf, als ik het zo mag zeggen, een powerdrummer. Liever simpel, strak en hard.

'Mijn drumkit is redelijk basic. Een 20" bassdrum met DW-5000 dubbelpedaal. Mijn snare is een Pearl Masters. Mijn toms zijn 11" en 12", mijn floortom 14". Dat is allemaal best klein, maar daardoor wel helder qua geluid. Grote toms met een lage spanning klinken snel rommelig. Live is mijn bassdrum uitgerust met microfoon, maar ook getriggerd. Zo krijg ik bij snelle dubbele-basspartijen een extra 'tik' in mijn geluid. Vroeger deed ik dat niet, en dat werd dan al snel een brij.'

Spoil Engine's eerste label, Apache Productions, speelde debuutalbum *Skinnerbox v.07* van de

band door aan Roadrunner. Dat gaf het vijftal de opdracht eerst meer 'songs' te schrijven. 'Onze muziek is vrij hard en agressief, maar wel met veel melodie in de zang en de gitaren; dan blijft het in je hoofd hangen. Bij het horen van het nieuwe materiaal waren ze bij Roadrunner een stuk enthousiaster. Ze kwamen ook onaangekondigd bij optredens checken of we live ons mannetje stonden. Uiteindelijk tekenden we in mei dit jaar. Dat hebben we toch wel even gevierd!' (Vincent van der Horst)

www.myspace.com/spoilengine

PIM 'PIMBA' VAN HAM

Tien jaar geleden werd Pim 'Pimba' van Ham (27) toegelaten tot de toenmalige popafdeling van het Rotterdams Conservatorium. En daarmee was zijn toekomst bepaald. 'Ik zou dus m'n verdere leven muziek gaan maken, iets wat ik als kind eigenlijk al wilde. Ik heb toen besloten om alleen maar leuke dingen te gaan doen.'

Niet leuk noemt Pimba – het alter ego dateert uit z'n conservatoriumtijd – bijvoorbeeld het spelen in een coverband omdat dat toevallig lekker verdient. Zijn hart ligt bij bijzondere projecten als Knobsticker, de band die hij sinds 2007 samen met toetsenist Eelco Topper vormt, en waar hij alle beschikbare tijd in steekt.

Drums en toetsen vormen dus de basis van Knobsticker, vaak aangevuld met een basgitaar,

gitaarlijntjes of gastvocalen van onder anderen Benny Sings en Charlene. Dat levert een origineel, zeer aantrekkelijk discoachtig geluid, zo bewijst het op Dox Records verschenen debuutalbum *Forest Fruit*. Het spelplezier spat ervanaf en de eerlijke sound herinnert aan de seventies. Pimba's vintage Sonor Swing, waarmee hij de meeste nummers heeft ingespeeld, klinkt zelfs alsof-ie in je huiskamer staat opgesteld.

'We wilden het authentiek en puur houden. We hebben daarom ook analoge synthesizers en opname-apparatuur gebruikt. En ik heb enorm veel tijd besteed aan het stemmen van mijn drumkit. Die akoestische sound hoor je echt terug.'

Eelco Topper heeft de songs smaakvol ingekleurd door meerdere toetsenpartijen in te spelen. Pimba's

spel daarentegen is basic. En zo hoort het volgens Van Ham ook bij dit soort funky discomuziek. 'Virtuositeit zegt me weinig. Lekker drummen, daar gaat het om; puur en functioneel. Ik ben wel een soundfreak, net zoals bijvoorbeeld Steve Gadd en Steve Jordan. Helemaal te gek hoe Jordan bij John Mayer speelt en klinkt.'

Rond Knobsticker is een mysterieus imago gecreëerd van twee wereldvreemde houthakkers uit het denkbeeldige Oost-Europese stadje Rekqitsbonk, die samen een band zijn begonnen. Tijdens liveoptredens – de tour gaat in 2010 van start – zal de lommerrijke Oostbloksfeer zeker ook een visuele rol spelen.

Naast Topper en Van Ham is er dan ook een bassist van de partij, en verder gebruikt Knobsticker vooral veel samples.

Puur en functioneel

De optredens moeten volgens Van Ham vooral leuk worden. 'Dansende, blijde mensen; daar hopen we op.' Een hossende Lowlandstent bijvoorbeeld? 'Dat zou geweldig zijn, maar een tourtje door Japan mag ook. Dox Records heeft daar contacten, dus wie weet!' (Han Neijenhuis)

www.pimbadrums.com
www.knobsticker.com
 Op Slagwerkwereld.com vind je een uitgebreide feature over Knobsticker met drie video's:
 1. interview met Abmip en Cellid (Pimba en Dillelectronik oftewel Topper)
 2. interview met Falco en Wim
 3. Compilatie van de cd-presentatie live met o.a. gast-vocalisten Charlene, Benny Sings, Dean Tippet

AFRA MUSSAWISADE

Onafhankelijk en eigenzinnig

Voor zijn debuut-cd wilde latinpianist Marc Bischoff een uniek en open triogeluid; zonder drummer, maar met een creatieve percussionist met een brede benadering en eigenzinnige set-up. Het werd Iraniër Afra Mussawisade (1973), geen onbekende in progressieve jazz- en wereldmuziekkringen in Nederland en Duitsland.

'Zoals gebruikelijk is in Iran, begon ik al op mijn zesde met lessen op de tombak, de trommel die in de Perzische klassieke muziek gebruikt wordt. Mijn vader, die kunstschilder is, had enkele studenten die ook met muziek bezig waren. Van hen kreeg ik mijn eerste lessen. Toen ik tien was, vluchtten we naar Duitsland. Tombaks waren toentertijd buiten

Iran niet te krijgen, en daarom ben ik piano en cello gaan spelen. Gelukkig bemachtigde ik rond mijn vijftiende weer een trommel.'

In Europa kwam Mussawisade in aanraking met jazz en andere stijlen. 'Hier heb je toegang tot de meest uiteenlopende muziek en leraren. Ik ontdekte dat ik niet bij één instrument wilde blijven en begon conga's, bongo's en handpercussie te spelen. Al snel ging ik ook West-Afrikaanse muziek bestuderen, in het bijzonder Ghanese ritmes, maar bijvoorbeeld ook Indiase tabla.'

Mussawisade volgde een opleiding Latin Percussie aan het Rotterdams Conservatorium en bezocht tweemaal Cuba, waar hij vooral timbales studeerde. De afgelopen jaren was hij een paar keer in Zuid-

India. Daar concentreerde hij zich met name op de tavil. 'Ik heb op het conservatorium veel geleerd, maar alleen latinmuziek spelen kon mij op een gegeven moment niet meer bevredigen. Ik heb toen bewust mijn eigen weg gekozen en ben actief aan mijn set-up gaan werken. Dat is niet makkelijk. Net als drumstellen lijken percussieset-ups steeds meer op elkaar. Zo speelt iedereen nu cajón. Veel percussionisten spelen popmuziek met dezelfde instrumenten. Ik vind dat echt zonde! Er zijn zo veel unieke geluiden binnen de percussie.'

Zo bouwde Mussawisade kort geleden zelf een set handtrommels. 'Het geluid houdt het midden tussen conga, framedrum en tombak. Onlangs heb ik ze gebruikt voor cd-opnames met pianist Jeroen van

Vliet. Daarnaast speel ik veel op mijn eigen percussiekit, zoals op *Later Is Too Late* van Marc Bischoff. Als bassdrum gebruik ik daar een framedrum die ik met een stok bespeel. Op het vel heb ik een dunne laag katoen geplakt om een lekker lage sound te krijgen.' Behalve bij pianisten Bischoff en Van Vliet speelt Mussawisade momenteel met violist Jeffrey Bruinsma, het Utrechtse collectief Baraná en in Duitsland met trompettist Till Brönner en accordeonvirtuoso Manfred Leuchter. 'Met wie ik ook speel, ik probeer altijd mijn eigen sound toe te voegen.' (Job Verweijen)

www.afrabeat.com
www.myspace.com/marcbischoff